

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobce: **KOPALEN s. r. o.**
sídlem Roháčova 188/37, Praha 3
zastoupen advokátem JUDr. Janem Kubálkem, Ph.D.
sídlem Opatovická 159/17, Praha 1

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. 154593/23/2201-80543-307513, č. j. 154774/23/2201-80543-307513 a č. j. 154709/23/2201/80543-307513

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 6. 4. 2023 se žalobce domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného.
2. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. 154593/23/2201-80543-307513 bylo žalovaným rozhodnuto o námitce žalobce proti exekučnímu příkazu ze dne 5. 12. 2022, č. j. 2215951/22/2201-80541-301583, tak, že podle § 159 odst. 3 námitku žalobce zamítl.
3. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. 154774/23/2201-80543-307513, bylo žalovaným o návrhu na odklad daňové exekuce rozhodnuto tak, že byl podle § 181 odst. 3 daňového řádu zamítnut.
4. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. 154709/23/2201-80543-307513, bylo žalovaným o návrhu na zastavení exekuce rozhodnuto tak, že byl podle § 181 odst. 3 daňového řádu zamítnut.
5. Žalobce se zrušení shora uvedených rozhodnutí domáhá pro nesprávnost a nezákonnost, neboť napadená rozhodnutí jsou stížena zásadními vadami a žalovaný v rámci řízení, jehož výsledkem byla napadená rozhodnutí, porušil celou řadu svých povinností vyplývajících z daňového řádu, a to zejména § 2 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a další. Dále žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nesprávně vyhodnotil důkazy, popřípadě je vyhodnotil v rozporu se skutečností. Dle žalobce žalovaný postupuje v rozporu s principem zdrženlivosti a přiměřenosti, když nařízení exekuce je v rozporu s principem vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekucí. Výkon rozhodnutí se přičí účelu, který se jím sleduje, jelikož nemůže vést k efektivnímu splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s žalobcem vznesenými námitkami a výkon rozhodnutí dle exekučního příkazu by vedl ke zjevné nespravedlnosti. Žalovaný na základě nesprávných a nezákonných platebních výměrů a navazujících rozhodnutí finančního ředitelství exekučně postihl bankovní účty žalobce, čímž sám způsobil, že žalobce nemůže disponovat s dostatečným množstvím finančních prostředků k dobrovolné úhradě daňové povinnosti.
6. Žalobce dále namítá, že jsou doposud vedena řízení před správními soudy, jejichž předmětem je mimo jiné nesprávné stanovení daňové povinnosti, a to zejména v souvislosti s dodatečnými platebními výměry, rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 11. 2020, č. j. 41238/20/5300-22441-712084 a ze dne 8. 12. 2021, č. j. 45785/21/5300-22441-712084, ve kterých dle žalobce správce daně nesprávně posoudil podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH vůči žalobci a tedy nesprávně stanovil žalobci daňovou povinnost. V současné době je vedeno řízení před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Afs 30/2023.
7. Žalobce dále brojí proti tomu, že se žalovaný v napadených rozhodnutích nevypořádal s námitkou žalobce spočívající ve skutečnosti, že správce daně žalobci již prostřednictvím exekučního příkazu ze dne 9. 6. 2022, č. j. 5200700/22/2003-00540-110974, znemožnil nakládat s finančními prostředky žalobce, a přesto dne 5. 12. 2022 vydal další exekuční příkaz z důvodu neuhrazení daně z nemovitých věcí. Z tohoto důvodu tak žalobce nemohl daňovou povinnost splnit dobrovolně. Žalobce v rámci svého návrhu na zastavení a návrhu na odklad daňové exekuce výslovně uvedl, že výše uvedenou skutečnost považuje též za důvod pro zastavení či přinejmenším pro odklad daňové exekuce.

8. Žalobce má za to, že se žalovaný v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce stran nezhodnocení finanční situace žalobce před vydáním exekučního příkazu, a tedy ani předčasností exekučního příkazu. Tato námitka tak zůstala žalovaným nevypořádána. Skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce, zakládá podstatnou vadu řízení, jejímž výsledkem je nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.
9. Dle žalobce žalovaný nesprávně v napadených rozhodnutích uvádí, že námitky žalobce jsou „zcela totožné“ s námitkami žalobce obsaženými v podání žalobce ze dne 19. 11. 2021. Žalobce má dále za to, že žalovaný postupoval nesprávně, když v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí rezignuje na řádné odůvodnění výroku rozhodnutí a namísto toho, aby se s námitkami žalobce vypořádal, se jimi nezabývá, nebo uvádí, že „zamítavé rozhodnutí odůvodňuje shodně“ jako v dříve vydaných rozhodnutích. Dle žalobce je tak odůvodnění v napadených rozhodnutích zcela nedostatečné a z těchto důvodů nezákonné.
10. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč zvolil právě daný způsob vedení daňové exekuce a nezabýval se tím, zdali existoval vhodnější způsob zabezpečení úhrady tvrzené daňové povinnosti. Dle žalobce žalovaný disponuje i jinými nástroji, jejichž využití by mělo být zváženo před tím, než dojde k zásahu do vlastnického práva daňového subjektu v podobě daňové exekuce. Žalobce má za to, že žalovaný nezhodnotil přiměřenost a naléhavost svého postupu vůči žalobci, což je v přímém rozporu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti.
11. Žalobce poukazuje též na to, že správce daně přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil pandemii koronaviru COVID-19, která velmi nepříznivě ovlivnila stav trhu a rovněž i finanční situaci žalobce. Žalovaný vydáváním exekučních příkazů velmi ztížil podmínky pro tvorbu a zachování příslušných opatření žalobce, která by měla žalobci dopomoci alespoň k částečnému sanování propadu zisků způsobeného pandemií a pokračování v provozování činnosti.
12. Žalobce má s ohledem na výše uvedené za to, že vydání exekučního příkazu správcem daně bylo v daném případě přinejmenším předčasné.
13. Žalobce má dále za to, že tvrzená výše vymáhaných nedoplatků na dani z nemovitých věcí je nesprávná, neboť případné nedoplatky nebyly řádným zákonným způsobem stanoveny a nemohly tak ani zákonným způsobem vzniknout.
14. Závěrem žalobce namítá, že další provádění daňové exekuce je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován. Žalobce má za to, že se daňová exekuce přičí účelu, který jím sleduje, totiž zajistit efektivní splnění povinnosti vyplývající právě z bezvadného exekučního titulu.

II. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 6. 2023 navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a poukázal na obecná tvrzení žalobce. Dle žalovaného v podané žalobě absentují důvody, které by se konkrétně vztahovaly k rozhodnutí o námitce, tedy není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje žalobce nezákonnost či nesprávnost tohoto rozhodnutí. Žalovaný má za to, vzhledem k výši evidované daňové pohledávky zvolil přiměřený způsob daňové exekuce, neboť žalobce byl majitelem účtu vedeného u ČSOB. Odkazuje-li žalobce na exekuční příkaz, č. j. 5200700/22/2003-00540-110974, tak tento nebyl předmětem zkoumání, neboť tento exekuční příkaz nevydal žalovaný, ale Finanční úřad pro hlavní město Prahu za účelem vymožení daňových nedoplatků na dani z přidané hodnoty.

Z uvedeného vyplývá, že šlo o dvě samostatná řízení dvou správců daně, která nelze směřovat. Podle názoru žalovaného nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že žalovaný zabránil dobrovolnému zaplacení daňového nedoplatku na dani z nemovitých věcí vydáním exekučního příkazu. Tuto možnost měl žalobce po delší dobu, kdy byl před vydáním exekučního příkazu žalobcem vyrozuměn o nedoplatecích. Dle žalovaného žalobce ani k rozhodnutí o doklad daňové exekuce neuvedl žádné důvody, pro které je rozhodnutí nesprávné nebo dokonce nezákonné. Žalovaný v rozhodnutí o zastavení daňové exekuce dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 daňového řádu. Žalobce má za to, že ani k tomuto rozhodnutí žalobce neuvedl žádné důvody, pro které je rozhodnutí nesprávné nebo nezákonné. Stejně tak žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a důkazy prokazující tvrzení žalobce, že žalovaný přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil předchozí pandemii koronaviru COVID-19. Žalovaný dále nesouhlasí s žalobcem v tom, že by porušil principy daňového řádu, jakož i další ustanovení daňového řádu, a že nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně vyhodnotil důkazy. Žalovaný má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, důkazy byly řádně vyhodnoceny, nedošlo k porušení základních principů daňového řádu, neboť daň z nemovitých věcí byla řádně zjištěna a žalovaný byl povinen daňový nedoplatek vymáhat z toho důvodu, že žalobce daň dobrovolně nezaplatil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
17. Dne 13. 12. 2023 proběhlo ve věci jednání při kterém setrvali účastníci na svých dosavadních podáních.
18. Žaloba není důvodná.
19. Žalobce v úvodu žalobu namítá porušení zásad daňového řízení a povinností správce daně, a to odkazem na některá ustanovení daňového řádu (zejména § 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a další). Pouhý odkaz na dikci zákonných ustanovení nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Takto formulované námitky tudíž ani neumožňují věcný přezkum.
20. Žalobce dále namítá, že doposud jsou vedena řízení před správními soudy, zejména před Nejvyšším správním soudem, a to ve věci týkající se podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. K tomu krajský soud uvádí, že výše zmíněná řízení se týkají daně z přidané hodnoty a nemají tak vztah k nyní projednávané věci, které se týkají daňové exekuce k neuhrazené dani z nemovitých věcí.
21. Jako nedůvodnou shledal krajský soud námitku, že správce daně měl žalobci znemožnit nakládání s finančními prostředky, ačkoli bylo žalobci znemožněno s prostředky nakládat na základě exekučního příkazu vydaného Finančním úřadem pro hlavní město Praha dne 9. 6. 2022 za účelem vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty. Vydání exekučního příkazu dne 9. 6. 2022 uvedeným finančním úřadem s napadenými rozhodnutími nesouvisí. Tvrzení žalobce, že nemohl dobrovolně zaplatit daňový nedoplatek z důvodu znemožnění

nakládání s finančními prostředky ze strany žalovaného není žádným způsobem dokládáno, nadto žalobce mohl nedoplatek na dani uhradit ještě před vydáním exekučního příkazu, když byl o nedoplatku žalovaným vyrozuměn dne 5. 8. 2021. Teprve když ani po výzvě žalobce nedoplatek na dani neuhradil, byl žalovaným vydán dne 5. 12. 2022 vykonatelný výkaz nedoplateků a exekuční příkaz, který byl žalobci doručen dne 7. 12. 2022. Žalovaný následně v napadených rozhodnutích uvedl, jaké jsou důvody pro zastavení či odklad exekuce, a vysvětlil, proč neshledal naplnění podmínek pro zastavení či odklad exekuce.

22. Žalobce dále namítá, že se žalovaný v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce stran nezhodnocení finanční situace žalobce před vydáním exekučního příkazu. Žalobce však tuto námitku v námitce proti exekučnímu příkazu, návrhu na zastavení daňové exekuce a návrhu na odklad daňové exekuce neuvedl. Žalobce namítal pouze to, že žalovaný nezohlednil pandemii koronaviru COVID-19, přičemž s touto skutečností se žalovaný vypořádal v rozhodnutí o námitce na str. 2 napadeného rozhodnutí a s ohledem na obecnost této námitky a posloupnost jednotlivých napadených rozhodnutí nelze ani mít za to, že by bylo jakkoli účelné toto vypořádání v ostatních rozhodnutích opakovat. Krajský soud tak nesouhlasí s žalobcem, že by z tohoto důvodu byla napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná.
23. Poukazuje-li žalobce i v podané žalobě na pandemii koronaviru COVID-19, krajský soud uvádí, že tato námitka žalobce je opět formulována pouze v obecné rovině. Žalobce pouze vágně odkázal na skutečnost, že pandemie koronaviru COVID-19 ovlivnila stav trhu a finanční situaci žalobce bez jakéhokoli konkrétního propojení s jeho vlastní situací.
24. Námitky žalobce stran toho, že se žalovaný nevypořádal s tvrzeními žalobce a v napadených rozhodnutích opomněl stěžejní námitky žalobce (bod 14, 15, 16, a 17 žaloby) považuje soud za natolik obecné, bez jakékoli přesvědčivé argumentace, že se jimi nemohl podrobněji zabývat. Žalobce neuvádí konkrétní námitky, se kterými se žalovaný nevypořádal. Žalobní bod je způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 95/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).
25. Námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč volil právě daný způsob vedení daňové exekuce a nezabýval se tím, zdali existoval přiměřený vhodnější způsob zabezpečení úhrady tvrzené daňové povinnosti, krajský soud shledal nedůvodnou. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 9 A 82/2016-61, ve kterém se uvádí, že *„soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitě – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 8 9 A 82/2016 Shodu s prvopisem potvrzuje L. H. č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).“* Žalovaný se v napadených rozhodnutích s námitkami

žalobce dostatečným způsobem vypořádal, když uvedl zákonná ustanovení, kterými se řídil při zvolení daného způsobu daňové exekuce. Krajský soud neshledal, že by v projednávaném případě správce daně zvolil nepřiměřený či nevhodný způsob exekuce ve vztahu k výši vymáhané částky, naopak má za to, že žalovaný zvolil vhodný a přiměřený způsob daňové exekuce. Vzhledem k vymáhané částce, není žalovaným zvolený způsob vedení daňové exekuce žádným způsobem nepřiměřený či nevhodný.

26. Ani námitku žalobce týkající se předčasným vydáním exekučního příkazu správcem daně neshledal krajský soud jako důvodnou. Žalobce neuvádí, z jakého důvodu by mělo být vydání exekučního příkazu předčasné. Krajský soud se tak touto námitkou blíže nezabýval.
27. Namítá-li žalobce, že správcem daně tvrzená výše vymáhaných nedoplatek na dani z nemovitých věcí je nezákonná, tak k tomu krajský soud uvádí, že výše vymáhaného nedoplatku není předmětem tohoto řízení. Krajský soud tak tuto námitku shledal nedůvodnou.
28. Námitku týkající se toho, že je provádění daňové exekuce způsobilé založit kolizi s procesními zásadami a že se daňová exekuce přičí účelu, který se jím sleduje, žalobce opět formuloval natolik obecně, že se jí rovněž nelze podrobněji zabývat.
29. Závěrem krajský soud uvádí, že žalovaný postupoval v souladu se zákony, přičemž nebyla porušena žádná ze zásad daňového řízení.

V. Závěr, náklady řízení

30. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 13. prosince 2023

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v.r.
předseda senátu